

سفر لاوروف، فرصت دیپلماسی در بحبوحه جنگ و رقابت

یادداشت

اکبر ولی‌زاده

دانشیار گروه مطالعات منطقه‌ای دانشگاه تهران

سفر امروز (دوشنبه) سرگئی لاوروف، وزیر خارجه روسیه به تهران در شرایطی انجام می‌شود که پیامدهای جنگ آمریکا و اسرائیل علیه ایران از سطح روابط دوجانبه فراتر رفته و به مسأله‌ای مهم در امنیت منطقه‌ای و معادلات بین‌المللی تبدیل شده است. در چنین شرایطی، اهمیت این سفر صرفاً به راینزهای معمول دیپلماتیک یا بررسی روابط تهران و مسکو محدود نمی‌شود، مسأله اصلی آن است که آیا این دیدار می‌تواند به تقویت موقعیت دیپلماتیک ایران، انتقال مؤثر دیدگاه‌های تهران به بازیگران تأثیرگذار و کاهش مخاطرات ناشی از تداوم بحران کمک کند یا در سطح اعلام مواضع مشترک باقی خواهد ماند.

روابط ایران و روسیه طی سال‌های گذشته گسترش یافته و توافقاتی مشارکت جامع راهبردی دو کشور که در ژانویه ۲۰۲۵ امضا شد، چارچوبی برای توسعه همکاری‌های سیاسی، اقتصادی و امنیتی فراهم کرده است. بااین حال، این چارچوب به معنای همسانی کامل منافع دو کشور یا تهدد مسکو به همراهی با تهران در همه شرایط نیست. روسیه نیز مانند سایر قدرت‌ها، سیاست خارجی خود را بر اساس ملاحظات ملی، امنیتی و اقتصادی تنظیم می‌کند.

بنابراین، ارزیابی واقع‌بینانه سفر لاوروف مستلزم توجه همزمان به ظرفیت‌های همکاری و محدودیت‌های آن و سنجش نتایج احتمالی بر اساس منافع ملی ایران است.

جهان

A History of the Modern Middle East

ویدلی کلینتون
ترجمه: سید کریم‌امین‌پور

دوران سلطنت رضاخان

اگرچه رضاشاه هرگز اهداف خود را با صراحت و روشنی مصطفی کمال آتاتورک بیان نکرد، اما اقدامات او در عمل با هدفی مشابه دنبال می‌شد: ساختن دولتی نیرومند و جامعه‌ای بر پایه تمرکز قدرت. بسیاری از برنامه‌های او مستقیماً از تجربه کمالیستی ترکیه اقتباس شده بود. با این حال، در مقایسه‌هایی که اغلب میان این دو رهبر صورت گرفته، پیش‌زمینه و نگرش سیاسی رضا شاه به محمدعلی پاشا، فرمانروای مصر در قرن نوزدهم، شباهت بیشتری داشت تا به آتاتورک. رضا شاه سال ۱۸۷۸، در خانواده‌ای ترک‌زبان در مازندران و نزدیکی دریای خزر به دنیا آمد. او تحصیلاتی محدود داشت و از سنین پایین به بریگاد قزاق پیوست. شاید اندکی با زبان روسی آشنایی داشت، اما هیچ‌گونه آشنایی جدی با زبان‌های اروپایی نداشت. مسیر ترقی‌اش را از دهه‌های پایین نظامی آغاز کرد و سرانجام تا درجه سرهنگی پیش رفت. رفتار مغرورانه‌اش به او حضوری فرماندهانه بخشیده بود؛ ویژگی‌هایی که در کنار روحیه سختگیرانه، او را به افسری اقتدارگرا بدل ساخت.

تغییرات رضاخان گزینشی بودند و هدفشان بازسازی بنیادین نظام سیاسی موجود نبود. هرچند انتخابات مجلس برگزار می‌شد، اما دخالت‌های مستقیم شاه آن را به امری بی‌معنا تبدیل کرده بود. او بر کل نظام سیاسی سلطه داشت و مجلس عملاً به نهادی برای تأیید قوانین و تصویماتش بدل شده بود. به جای بازنگری در قانون اساسی، آن را دست‌نخورده باقی گذاشت و تنها هنگامی که منافعش اقتضا می‌کرد، به سادگی از آن چشم‌پوشی می‌کرد. قدرت شخصی او با ابزارهایی چون سانسور، انحلال احزاب مخالف، ممنوعیت اتحادیه‌های کارگری و بازداشت یا حتی قتل مقامات عالی‌رتبه‌ای که مورد غضب او واقع می‌شدند، اعمال می‌شد.

مبانی نهادهی قدرت رضاشاه بر سه ستون استوار بود: ارتش، دیوان سالاری و شبکه حمایت دربار. در سال ۱۹۲۶، مجلس قانونی برای خدمت سربازی اجباری تصویب کرد که همه مردان ایرانی را ملزم به دو سال خدمت نظامی می‌کرد. شاه از این قانون برای ایجاد نیرویی نظامی متشکل از بیش از ۱۰۰ هزار سرباز بهره گرفت؛ نیرویی که شامل تیپ‌های رزهی، واحدهای هوایی و دریایی نیز می‌شد. او روابطی شخصی و نزدیک با افسران ارتش برقرار کرد و امتیازاتی ویژه در اختیار آنان گذاشت. حقوق‌های بالا، باشگاه‌های مجلل در تهران و امکان خرید زمین با قیمت‌های بسیار پایین‌تر از ارزش واقعی، در عرصه غیرنظامی، سیاست‌های متمرکزکننده رضاشاه به گسترش سریع دیوان سالاری دولتی انجامید. بدین ترتیب، طبقه‌ای از کارمندان دولت شکل گرفت که جایگاه و امنیت شغلی خود را مدیون تعهد رژیم پهلوی به تداوم سلطنت رضاخان می‌دانستند. سومین ابزار سلطه شاه، استفاده از منابع گسترده دربار بود. او در طول سلطنتش زمین‌های وسیعی را به تملک درآورد و درآمد حاصل از آنها را صرف تأسیس هتل‌ها، گازپنوها و بنیادهای خیریه کرد. اداره این مجموعه‌ها نیازمند مدیران و کارکنان بسیاری بود و رضاشاه با اعطای چنین مناصبی، توانست حلقه‌ای از نخبگان وابسته و وفادار به سلطنت پهلوی ایجاد کند.

جایگاه مسکو در معادلات بین‌المللی

روسیه به‌عنوان عضو دائم شورای امنیت سازمان ملل متحد و یکی از بازیگران تأثیرگذار بین‌المللی از ظرفیت‌هایی برخوردار است که می‌تواند برای دیپلماسی ایران اهمیت داشته باشد. جایگاه مسکو در نهادهای بین‌المللی، ارتباطات آن با قدرت‌های جهانی و کشورهای منطقه و امکان انتقال پیام میان طرف‌های درگیر، ابزارهایی برای کمک به مدیریت بحران هستند.

بااین حال، این ظرفیت‌ها را نباید معادل توانایی تضمین رفتار آمریکا و اسرائیل یا وادار کردن آنها به تغییر سیاست‌هایشان دانست. حمایت سیاسی روسیه زمانی ارزش عملی بیشتری پیدا می‌کند که به اقداماتی مشخص از جمله دفاع از اصول حقوق بین‌الملل، مخالف با تشدید تنش و ایجاد مسیرهای ارتباطی برای جلوگیری از گسترش درگیری منجر شود. در نتیجه، معیار ارزیابی روابط تهران و مسکو نه صرفاً نزدیکی مواضع رسمی، بلکه میزان تأثیر آن بر کاهش هزینه‌های بحران و افزایش قدرت چانه‌زنی ایران است.

از این منظر، سفر لاوروف فرصتی برای روشن شدن انتظارات متقابل و بررسی راه‌های عملی همکاری به شمار می‌رود. تهران می‌تواند در این دیدار مواضع خود را درباره پایان جنگ، ضرورت جلوگیری از تکرار حملات و ایجاد ترتیباتی پایدار برای امنیت منطقه تشریح کند. در مقابل، لازم است ظرفیت‌ها و محدودیت‌های روسیه در این زمینه نیز روشن شود. لاوروف مستلزم توجه همزمان به غیرواقع‌بینانه جلوگیری می‌کند و امکان ارزیابی دقیق‌تر دستاوردهای همکاری را فراهم می‌سازد.

یکی از موضوعات مهم، امکان نقش آفرینی روسیه در روندهای

دیپلماتیک مرتبط با جنگ و روابط ایران و آمریکا است. ارتباطات مسکو با واشنگتن، جایگاه آن در شورای امنیت و مناسباتش با بازیگران منطقه‌ای می‌تواند در انتقال پیام‌ها، کاهش سوءبرداشت‌ها و فراهم کردن زمینه گفت‌وگو مؤثر باشد. بااین حال، میانجیگری رسمی، تسهیل مذاکرات و انتقال پیام سه نقش متفاوتند و تحقق هر یک به میزان پذیرش طرف‌های درگیر و ظرفیت اجرایی روسیه بستگی دارد. افزون بر این، مسکو تنها مسیر ارتباطی موجود نیست و پاکستان و قطر نیز در انتقال پیام‌ها و پیگیری ارتباطات دیپلماتیک نقش دارند. ازاین‌رو، ظرفیت روسیه باید بخشی از مجموعه مسیرهای دیپلماتیک ایران و نه جایگزین همه آنها تلقی شود.

حفظ استقلال

در تصمیم‌گیری‌های راهبردی هدف اصلی دیپلماسی ایران باید تأمین امنیت کشور، حفظ منافع ملی و صیانت از استقلال تصمیم‌گیری باشد. روسیه می‌تواند در این مسیر نقش مکمل ایفا کند، اما تصمیم‌گیری درباره مذاکرات، شروط پایان جنگ و ترتیبات امنیتی آینده باید بر اساس ارزیابی مستقل تهران صورت گیرد. بخشی از سیاست خارجی فعال و امکان‌پذیر است که همکاری با آن استفاده مؤثر از ظرفیت مسکوزمانی امکان‌پذیر است که همکاری با آن بخشی از سیاست خارجی فعال و چندمسیره ایران باشد و در کنار سایر ابزارهای دیپلماتیک دنبال شود.

پیامدهای جنگ و اختلال در تردد از تنگه هرمز نیز از مزایای ایران فراتر می‌رود. این ابراه یکی از مسیرهای مهم انتقال انرژی در جهان است و ناامنی پایدار در آن می‌تواند بازارهای جهانی انرژی، هزینه حمل‌ونقل دریایی و محاسبات امنیتی کشورهای منطقه را تحت تأثیر قرار دهد. ازاین‌رو، تنگه هرمز صرفاً موضوعی مرتبط با امنیت ملی ایران نیست، بلکه بخشی از

معادله گسترده‌تر امنیت منطقه‌ای و اقتصاد بین‌المللی است. تداوم بحران، کشورهای حاشیه خلیج فارس را نیز با دشواری‌های بیشتری مواجه می‌کند. این کشورها از یک سو به ثبات مسیرهای تجاری و صادرات انرژی نیاز دارند و از سوی دیگر، مناسبات امنیتی خود با قدرت‌های فرامنطقه‌ای و نگرانی‌های ناشی از تحولات ایران را در نظر می‌گیرند. گسترش جنگ می‌تواند هزینه‌های امنیتی را افزایش دهد، همکاری‌های منطقه‌ای را مختل کند و رقابت‌های اقتصادی را تشدید سازد. در مقابل، کاهش تنش و شکل‌گیری سازوکارهای قابل اتکا برای مدیریت بحران می‌تواند زمینه بازنگری در ترتیبات امنیتی غرب آسیا را فراهم کند.

ملاحظات مسکو

در تعامل با کشورهای عربی

روسیه نیز در این معادله ناگزیر است میان روابط خود با ایران و مناسباتش با کشورهای عربی خلیج فارس ملاحظات مختلفی را در نظر بگیرد. مسکو در سال‌های اخیر کوشیده است روابط خود را با طیف متنوعی از بازیگران منطقه حفظ کند، بنابراین،

اعتراضات علیه افزایش هزینه‌های زندگی در کشورهای اروپایی شدت گرفت

اروپا در التهاب

www.gettyimages.com

گزارش

زهرا اکبری

گروه بین‌الملل

رخ داد. پلیس اعلام کرد که خودروهایی به آتش کشیده شدند و شیشه‌و یتیرین مغازه‌ها شکست. به گزارش نیویورک تایمز، این جنبش که محور اصلی آن جوانان هستند، به موج گسترده‌تری از خشم علیه دولت امانوئل مکرون تبدیل شده است. مکرون پس از یک دهه حضور در قدرت، سال آینده در شرایطی که بحران‌های سیاسی و رکود اقتصادی گریبان این کشور را گرفته است، مقام ریاست‌جمهوری را ترک خواهد کرد. این اعتراضات در شرایطی برگزار شد که دولت تلاش می‌کند بودجه‌ای یا سیاست‌های نیروهای پلیس تحت‌الشعاع قرار گرفت. از جمله در مارس، دومین شهر بزرگ فرانسه، گروهی برای مدت کوتاهی وارد ساختمان شهرداری شدند و مجسمه ماریان، نماد جمهوری فرانسه را واالگوین کردند؛ اما پلیس آنها را از ساختمان بیرون راند. در شهر لیون نیز معترضان به یک دفتر گردشگری وارد شدند و آن را به آتش کشیدند. بسیاری از آنها لباس‌های سیاه پوشیده بودند و از ماسک و عینک محافظ استفاده می‌کردند. در پاریس، جایی که بیش از ۱۰۰ هزار نفر در خیابان‌ها راهپیمایی کردند هم تظاهرات به خشونت کشیده شد. به گفته پلیس، بیش‌ترین درگیری‌ها در میدان جمهوری، یکی از میدان‌های مرکزی شهر

جایگاه مسکو در نهاد های بین‌المللی، ارتباطات آن با قدرت‌های جهانی و کشورهای منطقه و امکان انتقال پیام میان طرف‌های درگیر، ابزارهایی برای کمک به مدیریت بحران هستند.

بازاین حال، این ظرفیت‌ها را نباید معادل توانایی تضمین رفتار آمریکا

و اسرائیل یا وادار کردن آنها به تغییر سیاست‌هایشان

دانست

نزدیکی به تهران لزوماً به معنای همراهی بی‌قیدوشرط با تمام مواضع ایران یا تقابل با دیگر کشورهای منطقه نیست. این واقعیت نشان می‌دهد که نقش آفرینی روسیه تابع محاسبات گسترده‌تر سیاست خارجی آن خواهد بود. برای ایران، گفت‌وگو با مسکو می‌تواند به بررسی ابتکارهای مشخص برای جلوگیری از گسترش جنگ، کاهش تنش و تقویت ارتباطات منطقه‌ای کمک کند، اما نباید انتظار داشت که روسیه به‌تنهایی قادر به حل اختلافات امنیتی منطقه یا تغییر رفتار همه بازیگران باشد.

در سطح بین‌المللی نیز بحران در بستر رقابت‌های بزرگ و اختلاف بر سر نظم جهانی جریان دارد. روسیه و چین در برخی موضوعات با سیاست‌های آمریکا اختلاف دارند و از گسترش نظم چندقطبی حمایت می‌کنند، اما این هم‌پوشانی به معنای وحدت کامل منافع آنها با ایران نیست. هر یک از این کشورها اهداف مستقل خود را دنبال می‌کنند و ملاحظات اقتصادی و امنیتی و روابطشان با سایر قدرت‌ها بر تصمیم‌گیری آنها اثر می‌گذارد. برای مسکو، تحولات ایران علاوه بر پیامدهای منطقه‌ای، با

جایگاه بین‌المللی روسیه و مناسبات آن با واشنگتن و کشورهای خلیج فارس ارتباط دارد. این کشور ممکن است از افزایش نقش دیپلماتیک خود استقبال کند، اما همزمان می‌کوشد از ورود مستقیم به درگیری و تحمیل هزینه‌های پیش‌بینی‌ناپذیر بر منافع خود جلوگیری کند.

تأکید بر همکاری چندجانبه ایران با روسیه و چین

ازاین‌رو، ایران باید از ظرفیت رقابت‌های بین‌المللی برای تقویت موقعیت خود استفاده کند، بی‌آنکه سیاست خارجی‌اش به رقابت میان قدرت‌های بزرگ محدود شود. همکاری با روسیه و چین و تعامل با دیگر بازیگران باید در چارچوب رویکردی چندمسیره دنبال شود تا تهران با توسعه روابط با شرکای نزدیک، گزینه‌های دیپلماتیک خود را حفظ کند. سفر لاوروف می‌تواند فرصتی برای طرح دیدگاه‌های ایران در نهادهای بین‌المللی و بررسی راه‌های همکاری در زمینه جلوگیری از تشدید تنش و ایجاد زمینه‌های دیپلماتیک برای پایان جنگ باشد، مشروط بر آنکه راینزها به پیگیری مستمر و اقدامات مشخص منجر شوند.

است، علیه سیاست‌های آموزشی دولت، افزایش هزینه‌های زندگی و افزایش بودجه نظامی، تظاهرات کردند. به گزارش رویترز، در میلان، نیروهای پلیس تلاش کردند معترضان کلاه‌به‌سر را از گالری ویتروبو امانوتل دوم خارج کنند؛ این اقدام پس از آن صورت گرفت که گروه‌هایی از معترضان از تجمع جدا شدند. در پی این حوادث فروشگاه‌ها کرکره‌های خود را پایین کشیدند و گردشگران از منطقه مرکزی شهر گریختند. بر اساس گزارش رسانه‌های ایتالیایی، ایستگاه متروی مرکزی «دونومو» (کلیسای جامع) در جریان درگیری‌ها تعطیل شد؛ درگیری‌هایی که در آنها چندین نفر زخمی و تعدادی نیز بازداشت شدند.

پلیس همچنین، پس از آنکه معترضان در میدان مقابل کلیسای جامع گوتیک میلان به سوی مأموران سنگ پرتاب کردند، از گاز اشکآور استفاده کرد. در شهر بولونیا نیز درگیری‌هایی رخ داد. پلیس در بولونیا برای متفرق کردن جمعیت از ماشین آب‌پاش استفاده کرد و پس از خشونت‌آمیز شدن اعتراضات، هفت نفر را بازداشت کرد.

جورجیا ملونی، نخست‌وزیر ایتالیا که سال آینده به انتخابات روبه‌روست، این خشونت‌ها را محکوم کرد. او در شبکه اجتماعی ایکس نوشت: «تظاهرات حق مردم است؛ تبدیل کردن شهرهایمان به میدان جنگ، نه.» ملونی در ادامه به افرادی اشاره کرد که به گفته او، از تظاهرات سوءاستفاده می‌کنند تا هرچ‌ومرج به وجود آورند، به نیروهای مسئول حفظ امنیت حمله کنند و شهرها را به گروگان بگیرند. جوزپه سالا، شهردار میلان از جناح چپ میانه نیز گفت: «لاذیل این اعتراضات قابل‌درک بود؛ اما خشونت علیه نیروهای مجری قانون و وارد کردن خسارت‌های جدی به شهر، قابل‌توجه نیست.»

سرایات اعتراضات به پرتغال

در پی گسترش موج اعتراضات در اروپا، پرتغال نیز شاهد تظاهرات علیه گرانی و بحران مسکن است. چندین جنبش مدافع حقوق مسکن روز شنبه به اتحادیه‌های کارگری وابسته به کنفدراسیون عمومی کار پرتغال (CGTP) پیوستند تا در شهرهای مختلف این کشور تظاهرات کنند. این کنفدراسیون اتحادیه‌ای با شعار «دستمزدهای بالاتر، مستمری‌های بهتر و خدمات عمومی؛ علیه افزایش هزینه‌های زندگی؛ مسیری تازه برای پرتغال» خواستار برگزاری تظاهرات شده است.

به گزارش یورونیوز، سخنگوی کنفدراسیون عمومی کار پرتغال صبح روز شنبه در شهر کویمبرا به شبکه خبری SICN گفت: «با افزایش هزینه‌های زندگی، مسکن و سوخت، حتی خرید اقلام ضروری روزمره نیز به هزینه‌ای سرسام‌آور تبدیل شده است.» ژوزه مانوئل پوزرا، از اعضای حزب بلوک چپ

ظرفیت‌های توسعه همکاری‌های اقتصادی تهران و مسکو

ابعاد اقتصادی روابط تهران و مسکو نیز اهمیت دارد. تحریم‌ها، محدودیت‌های تجاری و ضرورت تنوع‌بخشی به شرکای اقتصادی، همکاری دو کشور را در حوزه‌هایی مانند کریدور بین‌المللی شمال-جنوب، تجارت منطقه‌ای و ارتباط با سازمان همکاری شانگهای و بریکس مهم‌تر کرده است. توسعه این ظرفیت‌ها می‌تواند ارتباط ایران با بازارهای اوراسیا را تقویت کند و جایگاه آن را در شبکه‌های منطقه‌ای حمل‌ونقل و تجارت ارتقا دهد.

بااین حال، توافق سیاسی به‌تنهایی برای تحقق این اهداف کافی نیست. سرمایه‌گذاری، زیرساخت مناسب، تسهیل مقررات گمرکی، سازوکارهای مالی کارآمد و هماهنگی اجرایی برای تبدیل اهداف اعلام‌شده به نتایج ملموس ضروری‌اند. بنابراین، راینزهای دو کشور باید به تعیین اولویت‌های مشخص، رفع موانع عملیاتی و پیگیری پروژه‌های قابل ارزیابی منجر شود.

در مجموع، سفر لاوروف به تهران فرصتی برای سنجش ظرفیت دیپلماسی در شرایطی است که جنگ، امنیت منطقه‌ای و رقابت قدرت‌های بزرگ به یکدیگر پیوند خورده‌اند. این دیدار می‌تواند به تقویت هماهنگی سیاسی، توسعه مسیرهای ارتباطی و پیشبرد همکاری‌های اقتصادی کمک کند، اما دستاورد آن به میزان تبدیل گفت‌وگوها به اقدامات عملی وابسته است. رویکرد واقع‌بینانه آن است که ایران با حفظ استقلال تصمیم‌گیری، از ظرفیت‌های روسیه و سایر بازیگران برای کاهش هزینه‌های جنگ، جلوگیری از گسترش بحران و تثبیت منافع ملی استفاده کند. دیپلماسی مؤثر نه به معنای تکیه انحصاری بر یک قدرت خارجی است و نه چشم‌پوشی از فرصت‌های همکاری، بلکه بهره‌گیری از تنوع منابع برای دستیابی به نتایج قابل تحقق است. در نهایت، ارزش راهبردی روابط ایران و روسیه زمانی روشن‌تر می‌شود که از سطح اعلام هم‌سویی فراتر رود و به تقویت موقعیت منطقه‌ای و بین‌المللی ایران و کاهش مخاطرات پیش روی آن کمک کند.

پرتغال به خبرگزاری آسوشیتدپرس گفت: «برخی می‌خواهند ما را به بحث درباره مسائل دیگری بکشانند؛ اما آنچه مردم خواهان بحث درباره آن هستند، حق برخورداری همگان از مسکن است.»

معترضان روز شنبه با برپایی ده‌ها چادر در میدان روسیو لیسبون، خواستار اقدام دولت برای مهار هزینه‌های مسکن و زندگی شدند. این تجمع پس از راهپیمایی‌ای برگزار شد که هزاران نفر در سراسر پرتغال در آن شرکت کرده بودند. بسیاری از شرکت‌کنندگان در این تجمع را جوانانی تشکیل می‌دادند که اعلام کردند قصد دارند شب را در این میدان بمانند. صدها نفر نیز در اطراف مجسمه پدرو چهارم، پادشاه پیشین پرتغال گرد هم آمدند و به خواندن سرودهای اعتراضی پرداختند. بر اساس داده‌های رسمی، قیمت مسکن در پرتغال بین سال‌های ۲۰۱۵ تا ۲۰۲۴ میلادی ۱۲۴ درصد افزایش یافته است؛ رشدی که تقریباً دو برابر میانگین اتحادیه اروپا بوده است. این وضعیت به‌ویژه جوانان و ساکنان لیسبون را تحت فشار قرار داده است. کارلوس آبرو آموریم، وزیر امور پارلمانی پرتغال، روز جمعه گفت: «دولت در برابر فریادهای خیابانی تسلیم نخواهد شد.» معترضان در مقابل گفتند که رهبرانشان از مشکلات مردم بی‌خبرند و با واقعیت‌های زندگی آنها ارتباطی ندارند.

اسپانیا و بلژیک هم ناآرام شد

در اسپانیا نیز تظاهرات در اعتراض به بحران مسکن و افزایش اجاره‌ها ادامه داد. میدان پوئرتال سلول مادرید روز شنبه برای سومین هفته متوالی به محله تحصن در حمایت از حق مسکن تبدیل شد. «اخراج [های کارمین آلباسکال]، زن ۸۷ ساله‌ای که بیش از هفت دهه در خانه اجاره‌ای خود در مادرید زندگی کرده بود، در ۲۳ سپتامبر ۲۰۲۶ به یکی از عوامل اصلی شکل‌گیری موج تازه اعتراضات تبدیل شد. او در ۷ اکتبر درگذشت؛ با این حال، علت مرگ وی به‌طور رسمی اعلام نشد. در پی این رویداد، هزاران نفر در مادرید و شهرهای دیگر اسپانیا با برگزاری تظاهرات و تحصن، خواستار حمایت بیشتر از مستأجران، مهار اجاره‌ها و اتخاذ تدابیر مؤثر برای تأمین مسکن مقرون‌به‌صرفه شدند. اختلافات سیاسی بر سر تصویب تدابیر حمایتی نیز به تداوم اعتراضات دامن زده است. در بروکسل، پایتخت بلژیک، پلیس برای متفرق کردن معترضان از گاز اشک‌آور و ماشین آب‌پاش استفاده کرد. این شهر پیش‌تر نیز شاهد هفته‌ها اعتراض دانشجویان علیه هزینه ثبت‌نام در دانشگاه‌ها بوده است. پلیس معترضان را متهم کرد که به سوی مأموران اشیاء پرتاب کرده و آتش‌سوزی به راه انداخته‌اند. در شهر کوچیک تر لیژ در شرق بروکسل، پلیس برای پایان دادن به تجمع‌ها از ماشین آب‌پاش استفاده کرد. پلیس آماری از تعداد شرکت‌کنندگان اعلام نکرد.